№ 18 Warszawa, dnia 19 czerwca 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 90 groszy, poleconą 1 zł. 20 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Przepisy ogólne.

464.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych

z dnia 20 maja 1925 r.

o wykonaniu artykułów 11, 12, 13, 14, i 25 ustawy o rozbudowie miast.

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346) zarządza się co następuje:

Do art. 11 ustawy:

§ 1. Żądanie gminy miejskiej o odstąpienie jej własności gruntów i zabudowań państwowych, zbędnych dla potrzeb Państwa i przeznaczonych na ogólne potrzeby miasta (art. 11 ust. 1), winny być uzasadnione programem rozbudowy miasta, uchwalonym przez radę miejską (gminną) na okres działania wskazanej ustawy, na podstawie prawomocnego planu zabudowy, względnie regulacji (zabudowy).

Uchwalony przez radę miejską (gminną) program rozbudowy miasta przedstawia gmina miejska za pośrednictwem właściwego urzędu wojewódzkiego, a w mieście Warszawie bezpośrednio—Ministerstwu Robót Publicznych do zatwierdzenia, łącznie z planem zabudowy, względnie regulacji (zabudowy) i wykazem gruntów państwowych, potrzebnych w tym okresie na ogólne potrzeby miasta i innych związków komunalnych.

§ 2. Grunty państwowe, zbędne dla potrzeb Państwa i przeznaczone na potrzeby mieszkaniowe miasta (art. 11 ust. 3), mogą być odstępowane gminom miejskim w trybie postępowania, wskazanym w § 1, w rozmiarach, potrzebnych do zrealizowania na tych gruntach zamierzeń budowlano-mieszkaniowych.

§ 3. Grunty i zabudowania państwowe, przeznaczone na ogólne potrzeby miasta, będą odstępowane gminie miejskiej bezpłatnie, z wyjątkiem gruntów, które przeszły lub przejdą na własność Skarbu Państwa drogą wykupu, w zastosowaniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462), i które będą gminie odstępowane po cenie ich nabycia.

Grunty państwowe, przeznaczone na cele budowlano-mieszkaniowe, będą odstępowane gminie odpłatnie, na warunkach, które określi każdorazowo Rada Ministrów, na wniosek Ministra Robót Publicznych, względnie Ministra Reform Rolnych, przyjmując przy ustaleniu wysokości

ceny sprzedażnej wartość szacunkową gruntów, odpowiednio obniżoną, w stosunku do możności płatniczej gminy tudzież rozmiaru potrzeb mieszkaniowych w danej gminie.

Gmina miejska, przy rozdziale terenów, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, obowiązana jest uwzględniać w dostatecznej mierze potrzeby budowlane spółdzielni mieszkaniowych, wojskowych i urzędników państwowych, stosownie do wskazań Ministerstwa Robót Publicznych.

§ 4. Dalsza aljenacja gruntów dokonywana będzie przez gminę pod nadzorem Ministerstwa Robót Publicznych, które też ustali maksymalną cenę gruntów, odstępowanych przez gminę osobom fizyczny i prawnym.

§ 5. W razie niezużytkowania przez gminę miejską wymienionych w § 2 gruntów w terminie, oznaczonym w akcie kupna-sprzedaży, Skarb Państwa może je objąć w ponowne posiadanie, za zwrotem ceny kupna, na zasadzie odkupu zastrzeżonego na rzecz Skarbu Państwa w umowie kupna-sprzedaży.

§ 6. Żądanie związków komunalnych o odstąpienie im gruntów państwowych na cele budowlane winny być zgłaszane do Ministerstwa Robót Publicznych, w porozumieniu z właściwą gminą miejską.

§ 7. Wnioski w sprawie odstępowania gruntów zgłasza w poszczególnych wypadkach na Radę Ministrów Minister Robót Publicznych, działający w porozumieniu z ewentualnie zainteresowanymi ministrami, w szczególności zaś w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych odnośnie do gruntów, które przeszły na własność Skarbu Państwa drogą wykupu, w zastosowaniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462), i są położone w sferze interesów miasta.

W wypadkach, gdy sfera interesów miasta nie została jeszcze określona, wnioski na Radę Ministrów zgłasza Minister Reform Rolnych, w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych.

§ 8. Przelew prawa własności gruntów i zabudowań państwowych nastąpi na zasadzie umów, zawartych z zainteresowanemi gminami i związkami komunalnemi przez Ministra Robót Publicznych w imieniu Skarbu Państwa.

W poszczególnych wypadkach do zawierania odnośnych umów może Minister Robót Publicznych upoważnić właściwych wojewodów.

Do art. 12 i 15 ustawy:

§ 9. Krótkoterminowe kredyty budowlane, wspomniane w ust. 1-ym art. 12, udzielane będą przez Bank Gospodarstwa Krajowego, jego oddziały oraz te instytucje finansowe, którym zastępczo, za zezwoleniem Ministra Skarbu, Bank Gospodarstwa Krajowego powyższą czynność powierzy.

Kredyty te udzielane będą na podkład weksli, zabezpieczonych wpisem kaucyjnym na hipotece odnośnych nieruchomości lub w inny sposób przez Bank ustalony. Wysokość tych kredytów wyniesie:

1) do 80% wysokości kosztorysu budowli wraz z placem na budowle mieszkalne, wznoszone przez spółdzielnie mieszkaniowe, o ile służyć mają na mieszkania dla członków spółdzielni, oraz na domy mieszkalne, wznoszone przez gminy miejskie, inne związki komunalne i organizacje akademickie,

2) do 75% wysokości kosztorysu budowli wraz z placem — na budowle mieszkalne, wznoszone przez inne osoby fizyczne i prawne oraz współdzielnie budowlane.

Plac nie może być przyjęty w wartości wyższej, niż 20% wartości całej nieruchomości, udzielony zaś kredyt, łącznie z obciążeniem hipotecznem, nie może przenosić 90% wysokości kosztorysu budowli bez placu.

§ 10. Pierwsza częściowa wypłata przyznanego kredytu może być uskuteczniona jedynie po przeprowadzeniu przez budującego robót budowlanych na sumę, wynoszącą nie mniej, niż 10% kosztorysu, lub po zwiezieniu na plac budowy zakupionych do 10% kosztorysu materjałów przy zabezpieczeniu w drodze zastawu.

Dalsze częściowe wypłaty przyznanego na budowę kredytu dokonywane będą w miarę postępu robót oraz wykazania się przez budującego wkładami w budowę z funduszów własnych, proporcjonalnemi do niepokrytej przez kredyt części kosztorysu.

Sposób kontroli zużycia kredytów budowlanych ustali Bank Gospodarstwa Krajowego w porozumieniu z komitetem rozbudowy lub magistratem miasta.

§ 11. Oprocentowanie wspomnianych wyżej kredytów obciążać będzie dłużnika w wysokości 6% w stosunku rocznym.

§ 12. Po ukończeniu budowy w czasokresie, przewidzianym w art. 12 ustawy, nastąpi oszacowanie nieruchomości przez instytucje, wymienione w § 1, poczem właściciel otrzyma na spłatę kredytu krótkoterminowego hipotecznie zabezpieczone pożyczki: 1) w listach zastawnych Banku Gospodarstwa Krajowego do wysokości 50% szacunku, 2) w obligacjach do wysokości pozostałej części kredytu krótkoterminowego.

Listy zastawne będą oprocentowane na 8% w stosunku rocznym i posiadać będą okres umorzenia do 1 stycznia 1950 r., obligacje oprocentowane będą na 12% w stosunku rocznym i posiadać będą 15-letni okres umorzenia.

Bank Gospodarstwa Krajowego nabędzie od dłużnika listy zastawne i obligacje po kursie nominalnym.

§ 13. Oprocentowanie powyższych pożyczek, a mianowicie 4½% w stosunku rocznym przy pożyczce w listach zastawnych i 6% w stosunku rocznym przy pożyczce w obligacjach, a nadto dodatek na koszta administracji, na rzecz instytucji wymienionej w § 1 w wysokości po ¼% półrocznie od każdoczesnej reszty długu przy obydwóch wymienionych typach pożyczek ponosi dłużnik, pozostałą zaś część oprocentowania wymienionych pożyczek pokrywa za dłużnika Skarb Państwa z Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

Skarb Państwa pokryje również z Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast różnicę kursu nabycia listów zastawnych oraz różnicę pomię-

dzy ustaloną przez Ministra Skarbu skalą oprocentowania kredytu zwyczajnego krótkoterminowego, a oprocentowaniem, płaconem przez dłużnika w wysokości 6% w stosunku rocznym (§ 3).

§ 14. Dłużnikowi nie będzie służyło prawo przenoszenia niespłaconych części pożyczek do nowych okresów umorzenia.

§ 15. Aż do chwili całkowitego umorzenia pożyczek, opartych na listach zastawnych i obligacjach, dłużnik nie może rozporządzać prawem zastawu, zaintabulowanem dla spłaconych części tych pożyczek.

§ 16. Z kredytów, wymienionych w §§ poprzednich, mogą korzystać również na tychże zasadach budowle, rozpoczęte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia przy pomocy kredytów z funduszów państwowych, z tem jednak, iż wysokość udzielonych kredytów budowlanych nie może przewyższać wysokości kosztów części budowy pozostałej do wybudowania.

Do art 13 ustawy.

§ 17. Wnioski magistratów lub komitetów rozbudowy o udzielenie pożyczek zawierać winny sprawdzony i zaświadczony przez te urzędy kosztorys budowli oraz szacunek placu.

Do art. 14 ustawy.

§ 18. Terminową spłatę anuitetów od przyznanych w obrębie gminy pożyczek w listach zastawnych i obligacjach gwarantuje gmina miejska i Skarb Państwa, przyczem Skarb zrzeka się prawa żądania, aby pretensja z tytułu gwarancji została rozdzielona i ograniczona do części i udziału każdego poręczyciela.

Na listach zastawnych i obligacjach zostanie umieszczony napis, stwierdzający tylko udzielenie dla nich poręki państwowej.

Do art. 25 ustawy:

§ 19. Będą zwolnione od opłat stemplowych w myśl art. 25 ustawy: akty nabycia lub dzierżawy nieruchomości albo prawa zabudowy, akty wywłaszczenia, listy zastawne i obligacje, obligi, stwierdzające otrzymanie pożyczki, tudzież dokumenty, tyczące się zabezpieczenia lub wykreślenia pożyczek. Będą również wolne od opłat sądowych wpisy hipoteczne, dokonywane na podstawie powyższych czynności prawnych, celem przepisania własności albo zabezpieczenia lub wykreślenia pożyczek, jak również podania o dokonanie tych wpisów. Nie będą też podlegały opłatom samorządowym, przewidzianym w art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), umowy o nabycie nieruchomości.

§ 20. Zwolnienie od podatku dochodowego, przewidziane w części drugiej lit. a i b art. 25 ustawy, dotyczy nowych budowli, przeznaczonych na cele mieszkalne. Za budynki, przeznaczone na cele mieszkalne w stosunku do podatku dochodowego, uważane będą takie budynki, w których przynajmniej ⅔ powierzchni (kubatury) przeznaczono wyłącznie na mieszkanie (jako pokoje mieszkalne uważane będą kuchnie, nisze, względnie alkowy i t. p.).

§ 21. Osoby, ubiegające się o ulgi w podatku dochodowym, winny złożyć odpowiednie podanie do właściwej władzy podatkowej I instancji, przed uprawomocnieniem się wymiaru podatku dochodowego za rok podatkowy, bezpośrednio następujący po roku, w którym ukończono budowę.

Do podania należy dołączyć dowody, uzasadniające prawo do przyznania ulgi (świadectwo od magistratu lub komitetu rozbudowy o stanie wykonania budowy, o przeznaczeniu, powierzchni oraz kubaturze wybudowanych pomieszczeń, a nadto, o ile chodzi o ulgi przewidziane w p. b art. 25 ustawy, wiarogodny wykaz poniesionych na budowę kosztów, tudzież wykaz otrzymanych na cele budowy pożyczek państwowych).

W razie niezłożenia podania w powyższym terminie, ulgi, o których mowa, będą udzielone przy wymiarze podatku dochodowego za następny rok podatkowy, pod warunkiem złożenia podania w sposób wyżej wskazany.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
(—) *Rybczyński.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych:
(—) *Radwan.*

(Dz. U. R. P. z dn. 8.VI 1925 r. Nr. 56, poz. 401).

Organizacja władz.

465.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 maja 1925 r.

o tymczasowej organizacji mennicy państwowej.

Na podstawie art. 2 i 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 23 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 401) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przywilej Państwa wybijania monet określony w art. 2 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego wykonywa mennica państwowa.

Mennica państwowa załatwia również sprawy związane z zakupem i przeróbką metali szlachetnych na potrzeby Państwa, oraz może przyjmować zamówienia krajowe i zagraniczne na wyrób monet, medali, pieczęci, orderów i t. p.

§ 2. Siedzibą mennicy państwowej jest st. m. Warszawa.

§ 3. Mennica państwowa podlega Ministrowi Skarbu.

§ 4. Mennica państwowa używa pieczęci z napisem: Mennica Państwowa i z godłem Państwa po myśli ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 416).

§ 5. Mennica państwowa dzieli się na oddziały z kierownikami oddziałów na czele.

Ilość oddziałów, ich zakres działania i wewnętrzną organizację określi regulamin zatwierdzony przez Ministra Skarbu i ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

§ 6. Na czele mennicy państwowej stoi dyrektor mennicy, który jest odpowiedzialnym przed Ministrem Skarbu za działalność swoją i podległych mu funkcjonarjuszów.

Do dyrektora mennicy należy:

1) ogólne kierownictwo mennicy i zarządzanie jej majątkiem,

2) przyjmowanie, awansowanie i zwalnianie funkcjonarjuszów mennicy do VIII stopnia włącznie oraz przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków o przyjmowanie, mianowanie i zwalnianie funkcjonarjuszów wyższych stopni,

3) przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków o przyznawanie remuneracyj i zapomóg oraz przyznawanie remuneracyj i zapomóg we własnym zakresie działania, określonym instrukcją dla funkcjonarjuszów mennicy,

4) podpisywanie umów i korespondencji w imieniu mennicy,

5) przygotowywanie wniosków na radę menniczą i przewodnictwo na jej posiedzeniach,

6) zorganizowanie i wykonywanie kontroli nad tokiem czynności mennicy,

7) przyjmowanie zamówień oraz dokonywanie zakupów w granicach instrukcji Ministra Skarbu,

8) sporządzanie preliminarzy budżetowych i zestawianie etatów oraz przedkładanie ich do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu,

9) sporządzanie z końcem roku sprawozdania z czynności mennicy państwowej i przedkładanie go Ministrowi Skarbu.

§ 7. Dyrektor mennicy może powierzyć załatwianie pewnych spraw należących do jego kompetencji swemu zastępcy, którego wyznacza Minister Skarbu.

Zastępca dyrektora w razie nieobecności tegoż wchodzi w jego wszelkie prawa i obowiązki pod własną odpowiedzialnością wobec Ministra Skarbu.

§ 8. Celem opinjowania ważniejszych spraw należących do zakresu działania mennicy państwowej tworzy się przy dyrektorze mennicy radę menniczą.

W skład rady menniczej wchodzi dyrektor mennicy jako przewodniczący, jego zastępca, kierownicy oddziałów technicznych mennicy i główny buchalter oraz delegat wyznaczony przez Ministra Skarbu.

Radę menniczą zwołuje w miarę zachodzącej potrzeby dyrektor mennicy, obowiązany zaś jest zwołać ją na żądanie delegata Ministra Skarbu.

Z posiedzeń rady menniczej spisuje się do osobnej księgi protokół, który podpisują wszyscy obecni członkowie.

9. Rada mennicza rozpatruje w szczególności sprawy dotyczące:

1) zakupów materjałów, surowców, maszyn i t. p., o ile dokonywanie zakupów w myśl instrukcji nie przysługuje dyrektorowi mennicy,

2) inwestycyj, oraz rozszerzenia i rozbudowy mennicy,

3) zatwierdzania umów,

4) ustalania cenników robót wykonywanych przez mennicę,

5) zatwierdzania tabeli płac robotniczych,

6) regulaminu premjowania wzmożonej produkcji,

7) dokonywania rewizji skarbców,

8) sprzedaży zbędnego lub wysortowanego mienia ruchomego,

9) spraw wniesionych przez dyrektora mennicy lub delegata Ministra Skarbu.

§ 10. Opinję rady menniczej, z którą nie zgadza się przewodniczący rady, lub przeciw której zaprotestuje delegat Ministra Skarbu, przedkłada się Ministrowi Skarbu do decyzji.

§ 11. Dyrektor mennicy jest urzędnikiem państwowym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), inni zaś funkcjonarjusze mennicy państwowej mogą być urzędnikami państwowymi lub kontraktowymi.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi **w życie** z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 5.VI 1925 r. Nr. 55, poz. 395).

Podatki bezpośrednie.

466.

OKÓLNIK I. DPO. 2090/II w sprawie zeznań o dochodzie składanych przez spółdzielnie.

Do wszystkich Izb Skarbowych, oraz do Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1925 r. o przesunięciu do dnia 30 czerwca 1925 r. terminu do składania zeznań o dochodzie do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1925 r., zarządza się, co następuje:

W wypadkach, gdy ze względu na postanowienia art. 6 ustawy z dnia 18 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 242) złożenie zeznania na formularzu przepisanym § 111 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 298) przedstawia dla spółdzielni pewne trudności, należy na równi z zeznaniami złożonemi na wspomnianym formularzu traktować składane przez spółdzielnie zeznania, sporządzone według załączonego wzoru.

Zarządzenie niniejsze Izby skarbowe podadzą bezzwłocznie do wiadomości podległych urzędów (Inspektoratów) Skarbowych.

Warszawa, dnia 2 czerwca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Dyrektor Departamentu.

Wzór Nr. 23
do § 111 rozp. wykon

Nr. porz. ark. wym.

Zeznanie przyjęto dnia .... 19.......

za poświadczeniem odbioru Nr. ....

w ....

(Nazwa urzędu lub instytucji, w której przyjęto zeznanie).

ZEZNANIE SPÓŁDZIELNI

o dochodzie, podlegającym państwowemu podatkowi dochodowemu na rok podatkowy 19......

1.	Firma spółdzielni w brzmieniu statutowem		
2	Siedziba (miejscowość, ulica i Nr. domu)		
3.	Nazwa i siedziba związku rewizyjnego, do którego spółdzielnia należy		
4.	Data przystąpienia do związku		
5.	Czy spółdzielnia rozciąga działalność na osoby, nie będące członkami?		
6.	Obrót ogólny (według ustawy o pod przemysłowym bez uwzględnienia ulg z art. 95 tejże ustawy)	zł..............	
	Z tego przypada: a) na obroty z członkami	zł ...., czyli.......%	
	b) na obroty z osobami obcemi	zł..............., czyli.......%	
7.	Fundusz udziałowy	zł..............	
8.	Podział zysku (nadwyżki): a) na dywidendę w stosunku ....% od wpłaconych udziałów		
	b) na dywidendę w stosunku ....% od obrotu (nadpłaty i zwroty)		
	c) na fundusze, nie podlegające (według ustawy o spółdzielniach i statutu) podziałowi między członków . .		
	d) na inne cele . . .		
	Razem zł.		
9.	Zysk, wykazany w bilansie . .		
	Odliczenia — stosownie do przepisów art. 6 ustawy o państw. pod. dochod.:		
	a) Dodatkowe wynagrodzenie zarządu rady, komisji rewizyjnej (gratyfikacja) z zysku rocznego zł..........		
	b) Także wynagrodzenie pracowników (gratyfikacja) zł..........		
	c).................. zł..........		
	.... zł..........		
	Pozostaje zł.		

Z przeniesienia . .		
Doliczenia—stosownie do przepisów art. 7 i 8 ust. o pod. dochod.:		
a) Wynagrodzenie członków zarządu, rady, komisji rewizyjnej ponad normę, przewidzianą w art 7 ustawy z d. 18 marca 1925 r. (Dz. Ust. Nr. 36 poz. 242)		
1) wynagrodzenie stałe		
2) wynagr. dodatkowe z zysku (prócz tantjemy, zastrzeżonej umową) zł.		
zł.		
3) Potrącenie według norm, wyznaczonych w art. 7 zacytowanej ustawy *) zł..........		
b) Oprocentowanie funduszów własnych z wpływów bieżących roku sprawozdawczego		
c) Ofiary na cele publiczne, dokonane z wpływów bieżących roku sprawozdawczego		
d) Podatek dochodowy i majątkowy, zapłacony w roku sprawozdawczym z wpływów tegoż roku		
e)		
Zysk podatkowy zł.		
W myśl art. 6 ust. z d. 18 marca 1925 r. potrąca się..........% zysku, przypadający na obroty z członkami według stopy, podanej w punkcie 6 zeznania niniejszego **) . .		
Ogólny dochód, podlegający podatkowi zł.		
Podatek według ......stopnia dochodu (art. 8 ustawy z d. 18 marca 1925 r.) wynosi zł.		

Na poczet obliczonego wyżej podatku wpłacono do Kasy Skarbowej ....
w dniu .... 19........r. za kwitem
Nr. ....poz. ....kwotę zł. ....

Do zeznania niniejszego dołącza się:

a) odpis sprawozdania rocznego, zawierającego bilans oraz rachunek strat i zysków tudzież zaświadczenie o dokonaniu kontroli przez organ właściwy

b) odpis protokułu walnego zgromadzenia, na którem sprawozdanie zostało zatwierdzone.

Zeznanie niniejsze ułożono według najlepszej wiedzy i sumienia.

.... dnia.................. 19........r.
(podpisy zarządu pod firmą spółdzielni).

pieczęć

*) W spółdzielniach, które odpowiadają warunkom, zastrzeżonym w art. 6 ust. z d. 18 marca 1925 r. a których fundusz udziałowy nie przewyższa kwoty zł. 40 000.—, dopuszczalne jest potrącenie do zł. 6 000 bez względu na stosunek procentowy sumy wynagrodzeń do funduszu udziałowego.

**) Dopuszczalne tylko w spółdzielniach, odpowiadających warunkom, zastrzeżonym w art. 6 ustawy z d. 18 marca 1925 r. (Dz. Ust. Nr. 36 poz. 242).

Opłaty stemplowe.

467.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem z dnia 13 maja 1925 r. L. 3320/25 DP. i O./VII zezwoliło Ministerstwo Skarbu Polskiemu Towarzystwu Księgarni Kolejowych „Ruch“ Sp. Akc. w Warszawie ul. Poznańska 38 na sprzedaż kart do gry we wszystkich posiadanych przez wspomniane Towarzystwo kioskach stacyjnych.

Warszawa, dnia 14 maja 1925 r.

za Dyrektora Departamentu.

(—) Werner

Monopol tytoniowy.

468.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 maja 1925 r.

w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na zasadzie art. 13, 48, i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawo nadawania koncesyj na detaliczne sprzedaże wyrobów tytoniowych według obowiązujących zasad i norm przyznaje się władzom skarbowym II instancji (izbom skarbowym, śląskiemu urzędowi wojewódzkiemu). Opróżnione natomiast przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych nadawać będzie nadal Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, względnie upoważnione przez nią władze skarbowe II instancji.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego jest też uprawnioną do wyznaczania rejonów dla hurtowni tytoniowych, jak również do zwijania opróżnionych a zbędnych hurtowni.

§ 2. Jedna osoba fizyczna lub prawna otrzymać może w zasadzie tylko jedną koncesję na sprzedaż wyrobów tytoniowych. Wyjątek stanowią domowe i czasowe sprzedaże wyrobów tytoniowch (§ 6 ust. I i II rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 285), które mogą być łączone z koncesjami innego rodzaju.

Na dalsze wyjątki zezwalać może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego tylko odnośnie do spółdzielczych stowarzyszeń spożywczych.

§ 3. Karanie detalicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych za naruszenie obowiązków sprzedawcy, o których jest mową w ustępie końcowym art. 33 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409), stosownie do obowiązujących norm i przepisów przekazuje się władzom skarbowym I instancji (urzędom skarbowym akcyz i monopolów, dyrekcjom okręgów skarbowych).

Instancją odwoławczą dla tych spraw są izby skarbowe (śląski urząd wojewódzki).

Prawo karania hurtowych sprzedawców wyrobów tytoniowych za powyższe przekroczenia służy władzom skarbowym II instancji, odwołania się w tych sprawach rozstrzyga Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 4. Przepisy o obsadzeniu przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych oraz instrukcje dla hurtowych i detalicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych wyda Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 5.VI 1925 r. Nr. 55, poz. 396).

Monopol spirytusowy.

469.

OKÓLNIK l. 9468 D. A. M. — W. a.

w sprawie zarachowywania wpływów z konfiskat spirytusowych.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV (wszystkie) i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydz. Skarbowy w Katowicach.

W uzupełnieniu okólnika z 17/IV-25 L. 6761 oznajmia się, że wpływy z konfiskat spirytusowych należy wnosić do Kas Skarbowych nie na rachunek Dyr. Państ. Mon. Spirytusowego, lecz na Dz. 5 § 15 budżetu Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dnia 25 maja 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Leśniowski

Vice-Dyrektor Departamentu.

470.

OKÓLNIK l. 8965/c. D. A. M.

w sprawie obliczania ubytków spirytusu w przedsiębiorstwach.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego, Urzędów Akcyz i Monopolów i Dyrekcji Okręgów Skarbowych.

Celem wykonania reskryptu z dnia 23.IV r. b. L. 7629/c (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 14/25 poz. 401) wyjaśnia się, co następuje:

1. Ustawa o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 78/24 poz. 756) obowiązuje od 1 stycznia 1925 r.

Rozporządzenie Min. Sk. z dnia 10.III 1925 r. (Dz. Ust. Nr. 31/25 poz. 218) określa normy zani-

ków przewidują artykuły 9 i 13 wspomnianej wyżej ustawy monopolowej. Wysokość ta jest uzależniona od warunków naliczania za ubytki usprawiedliwione i nieusprawiedliwione.

2. Końcowy ustęp § 49 rozp. z dn. 10.III r. b. należy rozumieć w ten sposób, że rozliczania ustalonych przy rewizjach ubytków z zastosowaniem zaników dopuszczalnych według pełnych, ustawą przewidzianych, norm, winny być wyrównywane w obrachunku rocznym (§ 10 rozp. 10.III-25 r.).

3. Wszystkie przedsiębiorstwa, pobierające spirytus po cenach ulgowych, korzystają z ustalonych (§ 53 rozp. 10.III-25 r.) norm zaników drogowych. Za wszelkie ubytki, przekraczające dopuszczalne zaniki, przedsiębiorca płaci różnice między najwyższą ceną sprzedażną spirytusu monopolowego a ceną nabycia spirytusu.

Przedsiębiorstwa, otrzymujące spirytus według oddzielnych umów, zawartych z D. P. Mon. Spir., korzystają z zaników drogowych, określonych umową.

4. Do chwili wydania uzupełniającego rozporządzenia wykonawczego należy stosować wysokość opłat w rozmiarach następujących:

a) za usprawiedliwione ubytki magazynowe (składowe), rektyfikacyjne i drogowe, przekraczające dopuszczalny zanik — cenę sprzedaży, wyznaczonej za spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych.

b) Za nieusprawiedliwione ubytki — cenę jak wyżej, podwójną.

c) Za ubytki pochodzące ze złej woli przedsiębiorstwa wdraża się postępowanie karno-skarbowe.

d) Jeżeli dokonane naliczenia będą pochodziły z przyczyn, niezależnych od przedsiębiorstwa, które winno to udowodnić, Izby Skarbowe powinny w takich wypadkach zwracać się do Ministerstwa Skarbu wraz z należycie udokumentowanym wnioskiem celem ich umorzenia.

5) W gorzelniach, posiadających aparaty kontrolno - miernicze (zegary, alkoholomierze samoczynne) określa się przy rewizjach ubytek magazynowy (różnica między zapasem książkowym i rzeczywistym) według zapisów książkowych, norma zaś, — według wskazań aparatu mierniczego od początku okresu obrachunkowego (w czasie przejściowym od 1 stycznia 1925 r.) wraz z pozostałością z okresu (kampanji) poprzedniego.

Przekroczenia normy będą stanowiły różnice pomiędzy określoną normą zaników dopuszczalnych, a wszystkiemi ubytkami, zapisanymi na rozchód wraz z ostatnim ubytkiem przy rewizji.

To samo stosuje się i do ubytków rektyfikacyjnych.

Rozchód nie odgrywa żadnej roli przy ustalaniu norm, a tylko służy do ustalania ubytków przy rewizjach.

Przy rozliczaniu ubytków należy łączyć określone ilości norm zaników magazynowych (składowych) i rektyfikacyjnych (strat na aparacie przy oczyszczaniu spirytusu).

6. Rozliczanie ubytków przy rewizjach w gorzelniach, nie mniej niż raz na miesiąc, i w rektyfikacjach samodzielnych, raz na 3 miesiące, — przeprowadza Inspektor Kontroli Skarbowej, wzgl. jego zastępca. Inni zaś rewidenci zapisują w książce magazynowej przedsiębiorstwa tylko swoje spostrzeżenia w tekście rezultatów dokonanej rewizji; wyjątek mogą stanowić wypadki ujawnienia większych ubytków, zagrażających interesom Skarbu, lub też mających łączność z ukróceniem Skarbu.

Przy rewizjach należy zwracać baczną uwagę, by ubytek i nadwyżki były ściśle określane i nie powodowały żadnych wątpliwości przy następnych rewizjach i rozliczeniach.

7. Ustalone przy rewizjach nadwyżki, lub też ubytki zapisują się w książce magazynowej (składowej) na przychód, wzgl. rozchód. Przytem, o ile nadwyżki nie przekraczają 1% od określonego przy rewizji ogólnego przychodu, winny być zaliczane do nadwyżek potrącalnych przy ostatecznem rozliczeniu ubytków za kampanję.

8. Przy rozłączeniach aparatu kontrolno-mierniczego z aparatem odpędowym nie należy zapominać, by wykazany w książce magazynowej gorzelni przychód nie był mniejszy od wskazań aparatu kontrolno-mierniczego, czyli inaczej dopisuje się do przychodu różnicę (jeśli było zapisano mniej) pomiędzy zapisami książki, a wskaźnikiem aparatu kontrolno-mierniczego (zegara).

9. Opłaty monopolowe za skonstatowane przy rewizjach ubytki spirytusu ponad normę należy pozostawić na rachunku aż do ostatecznego rozliczenia. Jedynie w wypadkach, kiedy ubytek rzeczywisty wynosi więcej niż podwójny dopuszczalny zanik normalny, należy żądać wpłacenia do Kasy Skarbowej w przeciągu trzech dni opłaty przypadającej za całą ilość ubytku, przekraczającego normalny zanik.

Przykład I. Skonstatowany ubytek 80 lit. 100°
Dopuszczalny zanik normalny 100 „ „

Wobec tego, że skonstatowany ubytek stanowi mniej niż dopuszczalny zanik normalny, zapisuje się na rozchód całkowity ubytek 80 litr. bez opłaty.

Przykład II. Skonstatowany ubytek 150 lit. 100°
Dopuszczalny zanik normalny 100 „ „

Wobec tego, że skonstatowany ubytek wynosi więcej, niż dopuszczalny zanik normalny, a nie przekracza podwójnej normy zaników — (100×2=200), zapisuje się na rozchód 150 litr., z których 100 litr., bez opłaty, a przypadającą opłatę za pozostałe 50 litr., pozostawia się na rachunku aż do ostatecznego rozliczenia w końcu roku (kampanji).

Przykład III. Skonstatowany ubytek 210 lit. 100°
Dopuszczalny zanik normalny 100 „ „

Wobec tego, że skonstatowany ubytek 210 litr. wynosi więcej niż podwójny dopuszczalny zanik normalny (100×2=200), zapisuje się na rozchód 210 litr., z których 100 litr. bez opłaty, a za pozostałe 110 litr. opłata w odpowiedniej kwocie winna być włacona do Kasy Skarbowej w przeciągu trzech dni.

10. W gorzelniach z oddziałami rektyfikacyjnymi, oczyszczającemi spirytus tylko własnej na miejscu produkcji należy brać do obrachunku ubytków magazynowych cały zapas spirytusu (łącznie) czy-to w stanie surowym, czy też i w gatunkach, znadujących się w zbiornikach i na aparacie. Oddziały rektyfikacyjne, oczyszczające spirytus z innych gorzelni, winny być traktowane jako rektyfikacje samodzielne (samoistne).

11. Pod nazwą odpadki (§ 51 rozp. z dnia 10/III 1925 r.) należy rozumieć wody fuzlowe, otrzymane przy przemyciu fuzli, a oddane przez przedsiębiorstwo do zniszczenia w drodze urzędowej ze sporządzeniem protokółu; zniszczone wody fuzlowe zapisuje się na rozchód.

Przedsiębiorca może brać na aparat wody fuzlowe wraz z innymi gatunkami do oczyszczenia, wzgl. do wzmocnienia dla użycia następnie na cele techniczne i do palenia.

Wydzielone oleje fuzlowe są przedmiotem wolnego obrotu, lecz zaliczają się do znalezionych zapasów.

12. Obrachunki ubytków w przedsiębiorstwach celem ustalenia faktycznego stanu rzeczy przeprowadza się przy rewizjach magazynów. Miesięczne zaś obrachunki winny obejmować tylko zamknięcia rachunkowe wszystkich danych cyfrowych w miesiącu zaksięgowanych i rewizjami ustalonych. Prawidłowość obrachunku stwierdza podpisem Kontrola Skarbowa.

Rewizje winny być niespodziewane; wyjątek stanowią rewizje końcowe, to jest za okres obrachunkowy (kampanję).

13. Umowy, zawierane z przedsiębiorstwami przez Dyrekcję P. M. Sp. nie przekraczają norm, ustalonych ustawą monopolową i przepisami wykonawczymi, oraz nie stanowią żadnych przeszkód dla przeprowadzania rewizji w przedsiębiorstwach przez organa Kontroli Skarbowej według ich kompetencji.

Rozrachunki zaś z przedsiębiorstwami według umów, zawartych z Dyr. P. M. Sp. są przeprowadzane przez tę ostatnią.

14. Przykłady rewizji magazynów w przedsiębiorstwach celem ustalenia faktycznego ich stanu i rozliczenia ujawnionych ubytków:

a) Rewizja dnia 25/I 1925 r.

Pozostawało z poprzedniej kampanji	165 lit 100⁰
Otrzymano	40,795 „ „
Razem . . .	40,960 lit.
Rozchód . .	4,740 „
Zapas książkowy	36,220 lit.
„ rzeczywisty	36,040 „
Ubytek . . .	180 lit.

Obliczenie dopuszczalnych zaników:

Pozostawało z poprzedniej kampanji (roku)	165 lit. 100⁰
Od początku kampanji po dzień dzisiejszy otrzymano według wskazań aparatu kontr.-mierniczego .	40,800 „ „
Razem . . .	40,965 lit.

Od tej ilości, licząc 1%, dopuszczalny zanik składowy wynosi 409 litr. Ponieważ ujawniony ubytek 180 stanowi mniej niż dopuszczalny zanik normalny, zapisuje się na rozchód całkowity ubytek 180 lit. bez opłaty.

b) Rewizja dnia 14 lutego 1925 r.

Pozostawało na 25/I 1925 r. . .	36,040 lit. 100⁰
Otrzymano	62,326 „ „
Razem . . .	98,366 lit.
Rozchód . .	20,300 „
Zapas książkowy	78,066 lit.
„ rzeczywisty	77,052 „
Ubytek . . .	1,014 lit.

Obliczenie dopuszczalnych zaników:

Pozostawało z poprzedniej kampanji .	165 lit.
Od początku kampanji po dzień dzisiejszy otrzymano według wskazań aparatu mierniczego (zegara) . . .	103,100 „
Razem . .	103,265 lit.
Od tej ilości, licząc 1%, dopuszczalny zanik składowy wynosi	1,032 lit.
Ponieważ przy poprzedn. rewizjach wykorzystano przy rozliczeniu ubytków	180 „
Pozostaje do rozliczenia niewykorzystanych zaników	852 lit.

Wobec tego, że skonstatowany ubytek wynosi więcej niż dopuszczalny zanik normalny, lecz nie przekracza podwójnego dopuszczalnego zaniku normalnego (852×2=1704), zapisuje się na rozchód 1014 litrów, z których 852 litry bez opłaty, a przypadającą opłatę za pozostałe 162 litry pozostawia się na rachunku aż do ostatecznego rozliczenia w końcu kampanji.

c) Rewizja 20/III 1925 r.

Pozostawało na 14/II 1925 r. . . .	77.052 lit.
Otrzymano	70,120 „
Razem w przychodzie . .	147,172 „
Rozchód . . .	47,072 „
Zapas książkowy	100,100 lit.
„ rzeczywisty	100,295 „
Nadwyżka . . .	195 lit.

które zapisują się na przychód w książce magazynowej (składowej) jako nadwyżka potrącalna, nie przewyższająca 1% od określonego przy niniejszej rewizji przychodu (147172 litr.) t. j. 1471 litr.

d) Rewizja 6/IV 1925 r.

Pozostawało na 20/III 1925 r. . . .	100,295 lit.
Otrzymano	20,205 „
Razem w przychodzie . .	120,500 lit.
Rozchód . . .	10,000 „
Zapas książkowy	110,500 lit.
„ rzeczywisty	109,480 „
Ubytek	1,020 lit.

Obliczenia dopuszczalnych zaników:

1) Składowy:

Pozostawało spirytutu z poprzedniej kampanji	165 lit.
Od początku kampanji po dzień dzisiejszy otrzymano według wskazań aparatu mierniczego (zegara)	123,300 „
Razem . .	123,465 lit.

Od tej ilości, licząc 1%, dopuszczalny zanik składowy wynosi .	1,234 lit.
2) Rektyfikacyjny 1½% od 20000 litrów surówki, wziętej do oczyszczenia .	300 „
Razem dopuszczalny zanik wynosi	1,534 lit.
Ponieważ przy poprzed. rewizjach wykorzystano przy rozliczeniu ubytków	1,032 „
Pozostaje do rozliczenia niewykorzystanych zaników	502 lit.

Wobec tego, że skonstatowany ubytek 1020 litrów wynosi więcej niż podwójny dopuszczalny zanik normalny (502×2=1004), zapisuje się na rozchód 1020 litrów, z których 502 litry bez opłaty, a za pozostałe 518 litrów opłata w takiej to kwocie winna być wpłacona do Kasy Skarbowej w przeciągu trzech dni.

e) Rewizja 17/V 1925 r.

Pozostawało na dz. 6/IV 1925 r. . .	109,480 lit.
Otrzymano	—
Razem w przychodzie . .	109,480 lit.
Rozchód . . .	9,480 „
Zapas książkowy	100,000 lit.
„ rzeczywisty	101,200 „
Nadwyżka . . .	1,200 lit.

które zapisują się na przychód w książce magazynowej (składowej) jako nadwyżka niepotrącalna przy ostatecznym obrachunku za rok (kampanje), ponieważ stanowi więcej niż 1% od określonego przy niniejszej rewizji przychodu (10948) t. j. 1094 litr.

f) Rewizja 22/VI 1925 r.

Pozostawało na dz. 17/V 1925 r. . .	101,200 lit.
Otrzymano	—
Razem w przychodzie . .	101,200 lit.
Rozchód . . .	101,000 „
Zapas książkowy	200 lit.
„ rzeczywisty	—
Ubytek	200 lit.

Obliczenie dopuszczalnych zaników:

1) Składowy:

Pozostawało spirytusu z poprzedniej kampanji	165 lit.
Otrzymano według wskazań aparatu mierniczego	123,300 „
Razem . .	123,465 lit.
Od tej ilości, licząc 1%, dopuszczalny zanik składowy wynosi .	1,234 lit.
2) Rektyfikacyjny 1½% od 20000 litrów surówki wziętej do oczyszczenia	300 „
Razem dopuszczalne zaniki wynoszą	1,534 „
Ponieważ przy poprzed. rewizjach wykorzystano przy rozliczaniu ubytków	1,534 lit.
Pozostaje do rozliczenia niewykorzystanych zaników	— —

Wobec tego, że niewykorzystanych zaników normalnych nie pozostało, przeto skonstatowany ubytek 200 litrów zapisuje się na rozchód, a przypadająca za tę ilość opłata w kwocie takiej to winna być wpłacona do Kasy Skarbowej w przeciągu trzech dni.

15) Po dokonaniu ostatniej w kampanji (lub roku) rewizji magazynu przedsiębiorstwa, należy sporządzić ostateczne rozliczenie ubytków za ubiegłą kampanję (rok).

Przykład:

Ostateczne rozliczenie ubytków za kampanję.

Data rewizji	REZULTATY DOKONANYCH REWIZJI							
	Skonstantowano ubytków	Obliczono dopuszczalnych zaników normalnych	Zapisano na rozchód ubytków			Zostało niewykorzystanych dopuszczalnych zaników	Skonstantowano nadwyżki	
			bez opłaty w granicach dopuszczalnych zaników	z naliczeniem opłaty				
				pozostawionej na rachunku do końca kamp.	płatnej w przeciągu 3-ch dni		Potrącalnej	Niepotrącalnej
1925 r.								
a) 25/I	180	409	180	—	--	229	-	-
b) 14/II	1014	623	852	162	—	—	—	—
c) 20/III	—	—	—	---	—	—	195	
d) 6/IV	1020	502	502	—	518	—	—	—
e) 17/V	—	—	—	—	—	—	—	1200
f) 22/VI	200	—	—	—	200	—	--	—
Razem . .	2414	1534	1534	162	718	—	195	1200
			2414					

Wobec tego, że ogólna ilość nadwyżek potrącalnych wynosi. . . . . 195 litr.
a odpisano ubytków, za które opłata pozostawtona na rachunku do ostatecznego rozliczenia 162 „
przeto pozostaje do zwrotu opłata za . . . . 33 litr.

Warszawa, dnia 26 maja 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki*
Dyrektor Departamentu.

471.

OKÓLNIK l. 9776/D. A. M. — W. a.

w sprawie rozprzedaży spirytusu butelkowanego.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV (wszystkie) i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydz. Skarbowy w Katowicach.

Na wniosek Dyrekcji P. M. S. poleca się zarządzić, aby znajdujący się u fabrykantów i kupców spirytus butelkowany — rozlany przed 1 stycznia 1925 r. bezwzględnie był rozsprzedany do dnia 30 czerwca 1925 r.

Z dniem 1 lipca 1925 r. obrót spirytusem butelkowanym z rozlewu fabryk prywatnych jest wzbroniony. Spirytus nierozsprzedany do dnia 1 lipca 1925 r. musi być wylany z butelek za zgodą D. P. M. S. w każdym poszczególnym wypadku i może być przerobiony na wódki w tych fabrykach, które takowy wypuściły.

Przy oznajmianiu powyższego zarzadzenia należy odebrać od stron odpowiednie potwierdzenie pisemne za podpisem strony.

Warszawa, dnia 27 maja 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Leśniowski*
Vice-Dyrektor Departamentu.

Monopol soli.

472.

ROZPORZADZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 maja 1925 r.

W sprawie zmian w przepisach rachunkowo-kasowych dla Biura Sprzedaży Soli z d. 6/III 1924 r.

W porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zarządza się następujące zmiany w przepisach rachunkowo-kasowych z dnia 6/III 1924 r. dla Biura Sprzedaży Soli, istniejącego na mocy uchwały Rady Ministrów z dn. 12/IX 1921 r. przy Departamencie Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu (Dz. Urz. Min. Sk. z dn. 22/III 1924 r. Nr. 8, poz. 257).

Punkt 1 w części I-ej zmienia się w następujący sposób:

„Biuro Sprzedaży Soli prowadzi swą rachunkowość systemem włoskim".

W związku z powyższą zmianą punkt 5 w części I-ej otrzymuje brzmienie:

„Biuro Sprzedaży Soli winno prowadzić następujące księgi buchalteryjne:

a) Kasową—na wpływy i wydatki gotówkowe,

b) Dziennik, do którego wpisane są pozycje przychodu i rochodu z księgi kasowej, oraz pozycje memorjałowe według poleceń memorjałowych,

c) Księgę Główną, obejmującą wszystkie prowadzone rachunki,

d) Księgę Bilansową,

e) Księgę Inwentarza,

f) Dziennik rachunków wysyłanych", a w punktach 6 i 7 części I-ej, oraz w punkcie 2 litera A części II-ej zamiast nazwy „Księga Dziennik Główny" wprowadza się nazwę „Księga Główna".

Reszta tekstu przepisów pozostaje bez zmiany.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Podatki konsumcyjne.

473

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20/V 1925 roku.

w sprawie obrotu paczkowego między obszarem Rzeczypospolitej Polskiej a w. m. Gdańskiem.

Celem przyspieszenia obrotu paczkowego między Rzeczypospolitą Polską, a w. m. Gdańskiem w ruchu pocztowym zmienia się rozp. tut. z dnia 22 stycznia 1925 r. L. 1265 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6 poz. 110 ex 925) w odniesieniu do przesyłek pocztowych zawierających artykuły akcyzowo-monopolowe, kierowanych z Gdańska do Polski, w ten sposób, że od przesyłek tych mają być pobierane przypadające podatki pośrednie przez urzędy pocztowe od adresata w miejscu doręczenia i przed wydaniem mu przesyłki, a następnie pobrane kwoty mają być przesyłane tego samego dnia Kasie Skarbowej w Tczewie.

Kontrola Skarbowa w Tczewie ograniczy zatem w tych wypadkach swą czynność do zbadania, czy przesyłki te są zaopatrzone w przepisane dokumenty przekazowe, a odnośnie do przesyłek zawierających artykuły monopolowe także i zezwolenia władz skarbowych na przywóz tych towarów do Polski, a po stwierdzeniu tego obliczy przypadający podatek pośredni, uwidoczni sumę na adresie pomocniczym (dokument pocztowy towarzyszący przesyłce) i zwolni bezzwłocznie przesyłkę władzom pocztowym celem dalszej wysyłki, a z dokumentami przekazowymi postąpi jak dotychczas. Przytem duplikat zgłoszenia ma być dołączony do prowadzonego rejestru odbiorczego dopiero po stwierdzeniu w Kasie Skarbowej, że należność skarbowa od odnośnej przesyłki została uiszczona, co ma być odnotowane na właściwym duplikacie zgłoszenia.

W razie, gdyby należność podatkowa względnie monopolowa od odnośnej przesyłki nie wpłynęła w ciągu 20 dni od dnia wydania władzom pocztowym nieopodatkowanej przesyłki, natenczas zażąda Kontrola Skarbowa w Tczewie bezzwłocznie wyjaśnień wprost od pocztowego urzędu odbiorczego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Przepisy celne.

474.

ROZPORZĄDZENIE
Ministrów Skarbu oraz Kolei
z dnia 26 maja 1925 r.
w sprawie materjalnej odpowiedzialności Kolei Żelaznych za niedostarczone urzędom celnym przesyłki celne.

Na zasadzie § 25 Tymczasowej instrukcji o przekazywaniu przesyłek celnych (Dz. Ust. Nr. 73 poz. 663 z 1922 r.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Punkt 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Kolei z dnia 10.III 1924 r. w sprawie materjalnej odpowiedzialności Kolei Żelaznych za niedostarczone urzędom celnym przesyłki celne (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 9 poz. 283 i Dz. Urz. Min. Kolei Nr 7 poz. 35), otrzymuje brzmienie następujące:

Należności celne za niedostarczone przez kolej przesyłki celne oblicza się według wyższej autonomicznej stawki pozycji taryfy celnej, odpowiadającej temu rodzajowi towaru, do którego mogą być zaliczone niedostarczone towary, oraz według wagi taryfowo celnej przesyłki, a w razie niemożności jej określenia, według wagi surowej przesyłki. Opłat manipulacyjnych od tego rodzaju kwot nie pobiera się. Podział towarów w tym celu na odpowiednie grupy jest ustalony w dołączonym przy niniejszym wykazie. Od towarów, podlegających opłacie wewnętrznej, opłatę tę pobiera się niezależnie od cła, według wagi taryfowo celnej względnie wagi surowej.

§ 2. Dołączony do p. 2 rozporządzenia z dn. 10.III 1924 r. wykaz grup towarów, według których winny być ustalone należności celne za niedostarczone przez kolej do właściwych urzędów celnych przesyłki celne, uchyla się i w jego miejsce wprowadza się wykaz, dołączony przy niniejszem rozporządzeniu.

§ 3. Nowy wykaz towarów ma zastosowanie do przesyłek, które podlegają ocleniu według taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 54 poz. 540).

Za przesyłki zaś celne, które podlegały ocleniu według taryfy celnej z dn. 4.XI 1919 r. należności celne, o ile dotychczas nie zostały przez kolej uregulowane, należy obliczać według tej ostatniej taryfy i według wykazu dołączonego do p. 2 rozporządzenia z dn. 10.III 1924 r. z tem, że przerachowanie marek polskich na franki względnie złote, winno się przeprowadzać na zasadach, ustalonych paragrafem 8 rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z dn. 27.XII 1924 r(Dz. Ust. R. P. Nr 115 poz. 1030), to znaczy na 15% sum, obliczonych według skali, podanej w § 2 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. ogłoszonym jako załącznik do rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawidliwości z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 30 poz. 213).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Kolei:
(—) *Tyszka.*

Załącznik do § 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Kolei z dn. 26 maja 1925 r w sprawie materjalnej odpowiedzialności Kolei Żelaznych za niedostarczone urzędom celnym przesyłki celne.

WYKAZ

grup towarów, według których winny być ustalane należności celne za niedostarczone przez Kolej do właściwych urzędów celnych przesyłki celne.

Nr. grupy	Towary wymienione w pozycjach taryfy celnej	Pozycja taryfy celnej, według której należy obliczyć należności celne
1	1, 2	2 p. 1
2	3, 4	4 p. 2
3	5, 6, 39	6 p. 7
4	7, 9, 10, 11, 16, 17, 19	9
5	8, 12	12 p. 2
6	13, 14	14 p. 2
7	15	15 p. 1
8	18	18 p. 2
9	20	20 p. 1
10	21	21 p. 5
11	22, 23	22 p. 2
12	24	24 p. 2
13	25 p. 1, 2, 4	25 p. 2
14	25 p. 3	25 p 3
15	26 p. 1	26 p. 1
16	26 p. 2	26 p. 2
17	27 p. 1-a, p. 3-a, 28 p. 1	27 p. 1-a
18	27 p. 1-b, p. 2, p. 3-b, 28 p. 2	28 p. 2-b
19	29, 30	29 p. 2
20	31, 32	32
21	33, 41, 42	33 p. 2
22	34, 36	34 p. 4
23	35	35 p. 1
24	37 p. 1/4	37 p. 3-a
25	37 p. 5	37 p. 5 a
26	38	38
27	40	40 punkt odpowiedni, stosownie do rodzaju
28	43, 44 p. 1, 49, 50	49 p. 4
29	44 p. 2, 3, 4	44 p. 2
30	45, 46	46 p. 1
31	47, 48	48 p. 1
32	51, 52, 53	51 p. 6-a
33	55	55 p. 5
34	56 p. 1, p 3-b, p. 4-a	56 p. 4-a
35	56 p. 2, 3-a, 4 b, 5, 6, 7	56 p. 2-a
36	57 p. 1, 2, 3, 5, 6, do p. 4 uwagi	57 p. 3
37	57 p. 4	57 p. 4-a
38	58, 59	58 p. 3
39	60, 61, 64	61 p. 6
40	62, 63	62 p. 13-b
41	65, 66	66 p. 13-c
42	67 p. 1	67 p. 1

Nr. grupy	Towary wymienione w pozycjach taryfy celnej	Pozycja taryfy celnej, według której należy obliczyć należności celne
43	67 p. 2	67 p. 2
44	72, 73, 74	74 p. 4
45	75, 76, 77, 78	76 p. 6
46	80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 122	85 p. 6
47	87, 88	88 p. 1-d-II
48	89, 90, 103 p. 1	90 p. 2
49	91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98 99, 100, 101, 102, 103, p. 2, 3, 4, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 111, 114	108 p. 9
50	110, 112, 113, 115, 116	112 p. 12-d
51	117, 118	118
52	119	119 p. 2-a
53	120	120 p. 1
54	123	123
55	27 p. 4, 121, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134	121 p 3
56	135, 136, 137	136 p. 1
57	138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 146, 147	143 p 5-b-II
58	145	145
59	148, 171 p. 2	148 p. 2-b
60	149 p. 1/10	149 p. 9-d
61	150, 151, 152, 153, 154, 160	153 p. 6-d
62	157	157 p. 2
63	158	158 p. 3
64	155, 156, 159	156 p. 10-b
65	161	161 p. 3-a
66	162, 163	163 p. 8-c
67	164, 165, 166	164 p 9
68	167 p. 1, 2, 3, 4, 10, 14, 22, 36	167 p. 3-b
69	167 p. 5 9, 11/13, 15/20, 23 24, 26/32, 37/39	167 p. 31-a
70	167 p. 21	167 p. 21
71	167 p 25	167 p. 25
72	167 p. 33/35	167 p. 35
73	168	168 p. 3
74	169 p. 1/4	169 p. 4-a
75	169 p 5/6	169 p 5
76	169 p. 7	169 p. 7
77	169 p. 8	169 p. 8-a
78	169 p. 9/17, 19/27	169 p. 15-a
79	169 p. 18	169 p. 18-c
80	171 p. 1, 3/7	171 p. 4-b
81	172 p. 1, 2, 3-a	172 p. 1-b
82	172 p. 3-b, 4, 5, 6	172 p. 5
83	173 p. 1-a	173 p. 1-a
84	173 p. 1-b	173 p. 1-b
85	173 p. 1-c	173 p. 1-c
86	173 p. 2	173 p. 2-a
87	173 p. 3	173 p. 3-c
88	173 p. 4	173 p 4
89	173 p. 5	173 p. 5
90	173 p. 6/13	173 p. 11-b-1
91	173 p. 14/16	173 p. 14
92	174 p. 1 } jak od wozu	174 p. 1-d
93	174 p. 2 } trzyosiowego	174 p. 2-d
94	174 p. 3	174 p. 3-a
95	174 p. 4	174 p. 4
96	175	175 p. 1-b
97	176	176 p. 4-a
98	177, 178	177 p. 27
99	179, 180, 181, 182	182 p. 2-a
100	183, 184, 186, 190	183 p. 6-d-II
111	185	185 p. 2-b
112	187, 188, 189, 192, 193	188 p. 3
113	191	191
114	194	194 p. 4
115	195, 196, 197	195 p. 1-a
116	198, 199, 200, 201, 202 p 1 i 2, 203	201
117	202 p. 3	202 p. 3
118	204	204
119	205	205 p. 1-a
120	206	206 p. 3
121	207, 208	207 p. 1-a
122	209, p. 1/3	209 p. 3-b+195 p. 1-a
123	209, p. 4, 210	209 p. 4
124	211, 213	213 p. 1
125	149 p. 11, 170, 215	215 p 1
126	212	212 p. 1
127	214	214 p. 2
128	216	216 p. 4-c
129	217	217 p. 2-b

U W A G I:

1) Rzeczy podróżnych, wysłane za kwitami bagażowemi oraz za listami przewozowemi, zalicza sią do pozycji 199 p. 1-a+209 p. 3-a taryfy celnej.

2) Towary wysyłane za kwitami bagażowemi, zalicza się do właściwych grup.

3) O ile przesyłka zawiera towary, należące do różnych grup, należności celne oblicza się według grup z wyższem cłem.

Przepisy rachunkowo-kasowe.

475.

OKÓLNIK L. DK. 1768 W. A. K.

w sprawie sprawozdań o rozchodach.

Do wszystkich Władz Centralnych, wszystkich Departamentów i samoistnych Urzędów Ministerstwa Skarbu, wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W budżecie państwowym istnieją kredyty, otwarte w poszczególnych częściach budżetu a pozostające w dyspozycji jednego tylko Ministerstwa, np. kredyty budowlane przewidziane w różnych częściach budżetu, którymi dysponuje jednak tylko Ministerstwo Robót Publicznych, jak również istnieją kredyty przewidziane tylko w jednej części budżetu a oddane do dyspozycji różnych Władz, np. zasiłki na opłaty szkolne, przewidziane w budżecie części 13, dz. 1, par. 11, a oddane do dyspozycji wszystkich Władz Centralnych.

Wobec powstałych wątpliwości, które władze w takich wypadkach są obowiązane do składania sprawozdań z poczynionych rozchodów, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, uzupełniając § 78 B. Przepisów rach. kas. z 1921 r. (Monitor Polski Nr. 285 z 1921 r., Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 504 z 1921 r.) i rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z 11 stycznia b. r. L. D. K. 6219/24/W.A.K. (Monitor Polski Nr. 18 z 1925 r., Dzien Urzęd Min. Skarbu Nr. 4, poz 69 z 1925 r.) postanawia, co następuje:

1) Sprawozdania miesięczne o tych rozchodach uzgodnione z Izbą Skarbową władze niższe — realizujące rozchody — składają w terminie od dnia 15 drugiego miesiąca po sprawozdawczym właściwym okręgowym Izbom Kontroli i swoim przełożonym władzom centralnym

2) Na podstawie tych sprawozdań, jakoteż na podstawie własnych ksiąg władze centralne sporządzają sprawozdania miesięczne według wzoru Nr. 18 i w terminie do dnia 20 drugiego miesiąca po sprawozdawczym przesyłają właściwej władzy centralnej, w której budżecie jest otwarty kredyt, ta zaś władza sporządza kwartalne sprawozdanie dla Najwyższej Izby Kontroli w terminie do dnia 25 drugiego miesiąca po upływie kwartału.

3) Rozporządzenie niniejsze nie narusza postanowień pierwszej części ustępu c) p. 13 tut. rozporządzenia z 11.I 1925 r. L. 6219/24, przeto wyciągi z własnych ksiąg rozchodowych wzór Nr. 19 odnośnie do tych wydatków, asygnowanych bezpośrednio przez władze centralne, przesyłają te władze do Najwyższej Izby Kontroli w terminie do dnia 25 miesiąca następującego po sprawozdawczym.

Warszawa, dnia 18 maja 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *B. Markowski*
Podsekretarz Stanu.

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

476.

OKÓLNIK L. 7340/1262 D. A. M. — WD. w sprawie przyznawania należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonarjuszom Kontroli Skarbowej.

Do Izby skarbowej w Białymstoku, Brześciu n/B, Grudziądzu, Kielcach, Krakowie, Lwowie, Lublinie, Łucku, Łodzi, Poznaniu, Warszawie, Wilnie i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydz. Skarbowy) w Katowicach.

Na zapytanie niektórych Izb skarbowych co do stosowania rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 16 lipca 1924 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 703) do funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej, Ministerstwo Skarbu na podstawie § 30 wyżej powołanego rozporządzenia wyjaśnia co następuje:

I. Wobec postanowienia § 31 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 16 lipca 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 72 poz. 703) straciły z dniem 22 sierpnia 1924 r. moc prawną wszystkie poprzednie przepisy w przedmiocie objętym powyższem rozporządzeniem, a więc także i przepis o kosztach podróży i dietach dla Kontroli skarbowej, wydany rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 8 lipca 1922 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 26 poz 481) wraz z dodatkowymi uzupełnieniami, zaś w ich miejsce weszło w życie z dniem 22 sierpnia 1924 r. wymienione na wstępie rozporządzenie Rady Ministrów, obejmujące także funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej.

II. Z uwagi jednak na szczególne właściwości służby organów wykonawczych Kontroli skarbowej, a w szczególności:

a) że zwykłem miejscem służbowem funkcjonarjusza Kontroli skarbowej jest *nie* miejsce jego stałego pobytu, lecz wyznaczony mu do nadzorowania *rejon kontrolny*,

b) że czynności służbowe polegające w myśl postanowień Ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5 poz. 37) na kontrolowaniu i przeszukiwaniu przedsiębiorstw trudniących się wyrobem i sprzedażą artykułów podlegających opłatom akcyzowym i monopolowym, jakoteż na śledzeniu czynów karygodnych w zakresie przepisów o podatkach pośrednich i monopolach państwowych, nie powinny być inaczej wykonywane aniżeli przez służbę wywiadowczą zewnetrzną nietylko za pomocą środków lokomocji, ale także *pieszo* t. j. patrolami, oraz

c) ze względu na zasadę siedmiogodzinnego czasu urzędowania w zwykłem miejscu służbowym — wyżej powołane rozporządzenie ma zastosowanie do funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej z następującymi modyfikacjami:

do § 6 rozporządzenia.

Określoną tym paragrafem połowę diety należy przyznawać, gdy czynność służbowa spełniana w rejonie kontrolnym poza miejscem stałego pobytu trwała ponad siedem godzin.

do § 13 rozporządzenia.

Postanowienie tego paragrafu tak co do zwrotu kosztów podróży kołowej, jak co do wynagrodzenia za chód nie może mieć zastosowania, jeżeli funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej wyraźnie polecono wykonać służbę w rejonie kontrolnym piechotą.

do § 15 rozporządzenia.

Postanowienia tego paragrafu co do zwrotu kosztów przejazdu w miastach ponad 50.000 mieszkańców może mieć zastosowanie do funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej, o ile na użycie środków lokomocji w tym paragrafie wymienionych władza przełożona wyraźnie zezwoliła.

do § 17 rozporządzenia.

Unormowany tym paragrafem ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca i przystani, oraz kosztów na tragarzy może mieć zastosowanie w tym wypadku, gdy do wykonania czynności służbowej w rejonie kontrolnym zachodziła potrzeba zabrania ze sobą większej ilości aktów urzędowych lub innych przedmiotów kontrolnych.

Inspektorom Kontroli skarbowej, tudzież Kierownikom Nadzorów i Oddziałów Kontroli skarbowej względnie Urzędów Kontroli skarbowej, mającym siedzibę służbową w miejscowościach posiadających tramwaje elektryczne, może Izba

skarbowa przyznać prawo do miesięcznych kart jazdy wszystkiemi linjami tramwajowemi na koszt Skarbu Państwa, o ile względy służbowe tego wymagają, a koszt miesięczny nabycia karty tramwajowej nie przewyższa przypuszczalnych wydatków na dorożki w celach służbowych.

Urzędnicy Kontroli skarbowej, obdzieleni kartami jazdy tramwajami na koszt Skarbu Państwa nie mogą zaliczać w miejscach służbowych żadnych innych należytości za dojazdy do dworców i z dworców kolejowych, względnie na przystań i z przystani.

Niniejsze wyjaśnienie należy stosować do rachunków kosztów podróży, które nie zostały jeszcze zalikwidowane do wypłaty.

Warszawa, dnia 25 maja 1925 r.

(—) Leśniowski
Vice-Dyrektor Departamentu.

Wiadomości nieurzędowe.

477.

DODATKOWY KOMUNIKAT
Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża
we Lwowie, plac św. Ducha L. 1,
z dnia 22 maja 1925 r. do L. 194/25.

Dalsze ulgi kąpielowe Urzędników Państwowych.

Członkowie Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża korzystają za okazaniem legitymacji członka ważnej na bieżący rok—z następujących dalszych ulg i ułatwień w zdrojowiskach kąpielowych i zakładach leczniczych:

15) W zakładzie kąpielowym w **Iwoniczu** są członkowie Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża (i ich żony i dzieci) zupełnie zwolnieni od opłat taksy kuracyjnej. Urzędnicy Państwowi nie będący członkami Stowarzyszenia opłacają po 5 zł. od osoby.

16) W uzdrowisku **Otwock:** zwolnienie od opłat kuracyjnych pobieranych na rzecz Kasy miejskiej.

17) W **Rymanowie-Zdroju:** znacznie zniżone ceny mieszkań na czerwiec. Wiadomość u p. Julji Staruszkiewiczowej w Rymanowie-Zdroju.

18) W zakładzie zdrojowo - kąpielowym w **Szczawnicy:** udziela Dyrekcja zniżek z cennika za świadczenia lecznicze.

19) W zakładzie kąpielowym **Żegiestów-Zdrój:** dla kilku członków Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża 25% zniżka kąpieli mineralnych i 25% opust z czynszu mieszkaniowego w czasie od 15 czerwca i od 26 sierpnia.

20) Członkowie Polskiego Stow. Złotego Krzyża, ich żony i dzieci korzystać mogą z domów zdrojowych b. austr. Stowarzyszenia Złotego Krzyża w **Karlsbadzie** (50 miejsc rocznie), Badenie, termy siarczane (40 miejsc) i Abazji (14 miejsc) pod tymi samymi, bardzo dogodnymi warunkami, jak ich członkowie. Zgłoszenia o przyjęcie do tych domów (na mieszkanie i wikt) należy wnosić na 6 tygodni naprzód do Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża we Lwowie, plac św. Ducha L. 1, podając dokładny czas zamierzonego pobytu (w regule 4 tygodnie) jakoteż ilość osób i dołączając 1 zł. na porto pocztowe. O przyznaniu pomieszczenia zostaną kompetenci zawiadomieni przez Polskie Stowarzyszenie Złotego Krzyża (Domy powyższe stanowią współwłasność Stowarzyszeń Złotego Krzyża w Państwach sukcesyjnych, likwidacja dotyczącego majątku w myśl traktatu pokojowego w St. Germain jest w toku).

Na interwencję Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża także Rada **Izby Lekarskiej Poznańsko-Pomorskiej** w Poznaniu ogłosiła w swym urzędowym organie („Nowiny Lekarskie") wezwanie do ogółu lekarzy swego okręgu do udzielania 50%-owej zniżki honorarjów lekarskich dla członków Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża.

Zarząd Główny **Związku Lekarzy** Państwa Polskiego **w Warszawie** oznajmił, iż w Warszawie ci lekarze, którzy wyrazili chęć udzielania porad na warunkach ulgowych, pobierają za wizytę zwykłą u siebie 5 zł. w mieszkaniu pacjenta 10 zł., za konsylja 20 zł.

Uzyskane ewent. w dalszym ciągu ulgi i udogodnienia kąpielowe i zniżki honorarjów lekarskich zostaną dodatkowo podane do wiadomości członków.

Członkowie zgłaszający się do Stowarzyszenia o informacje zechcą dołączać na odpowiedź zaadresowaną już kopertę z przyklejonym znaczkiem pocztowym.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 29312. 10-VI. 1925 r. 6.000.